

ἀλλὰ παραμεμρφωμένος, καταβεβλημένος, ἐρρύτιδωμένος, νεκρός. Βαθείαι αὐλακες διὰ τοῦ μετώπου του, ἐξηνθισμένη ἡ λευκή του κόμη ὡς ἀναλελυμένος βάρβαρ, ἀνεσηκωμένη ἡ ῥίς του καὶ στερεοποιημένοι οἱ μῦς τοῦ τραχήλου του, πλὴν δὲ τοῦ ὅλου τῆς νεκρᾶς φυσιογνωμίας καὶ πρόσθετοι ῥητίδες κολλοσιδεῖς ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ τῶν βλεφάρων διὰ χειρὸς τοῦ φωτογράφου συναπετέλουν τὸ νεκρικὸν τῆς παραστάσεως. Ἀλλὰ μήπως δὲν ἦτο δυνατὴ τῇ βοήθειᾳ καὶ τοῦ ἱατροῦ ἀδελφοῦ ἡ προσποιητὴ αὐτῇ παράστασις καὶ ἐν ἐν στιγμῇ ὑπάτης σατυρικῆς ἡθοποιίας, ἐξ ἐκείνων ἃς ὁ ἀμφίβολος μακαρίτης ἐσυνειθίζε, νὰ ἠθέλησε νὰ κατειρωνευθῇ καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον;

Ἄλλ' εἴτε ἀπέθανεν, εἴτε δὲν ἀπέθανεν, καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ ἀμφιβολία εἶναι ἀρμονικὸν νομίζομεν, στεφάνωμα τοῦ παραδόξου ὃν ἔζησε βίου, τοῦ ὁποίου τὸ τέρμα ἀρχεται νὰ γίνεταί μυθικόν. Ἐπ' οὐδενὸς ἐλληνικοῦ τάφου, ἀπὸ τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ ἐντεῦθεν δὲν ἀνέτειλεν ἡ μυθολογία. Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι ὁ τάφος τοῦ Ἰακωβίου τοῦ λικνίζεται μεταξύ ὑπάρξεως καὶ ἀνυπαρξίας, τοῦθ' ὁπερ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς ἓνα τῶν συνεργατῶν μας νὰ γράψῃ τὸ ἀληθές ἥρωελεγεῖον ὅπερ δημοσιεύομεν.

Ἀίνεγμα. Εἰς τὰς ἀρχαίας αὐλὰς — δὲν ξεύρομεν ἂν καὶ εἰς τὰς σημερινὰς — ὁ κυρίως αὐλικὸς ἔπρεπε νὰ παίζῃ ὀλίγον καὶ τὸν παράφρωνα. Τοῦτο μᾶς ὑπενθύμισε ἡ ἀγγελία τοῦ αὐλικοῦ φωτογράφου κ. Πέτρου Μωραΐτου, ἀγγέλοντος ὅτι δύναται νὰ φωτογραφήσῃ χίλια δύο πράγματα εἰς ἓν **ὀγδοηκοστὸν τοῦ δευτερολέπτου.** Παρακαλοῦμεν ὅλους τοὺς μαθηματικούς νὰ μᾶς ἐξηγήσωσι ψηλαφητῶς τί θὰ πῇ ἐν ὀγδοηκοστὸν τοῦ δευτερολέπτου, ἂν ὑπάρχῃ τὸ

ὀγδοηκοστὸν αὐτὸ, ποῦ ὑπάρχει, καὶ μὲ πόσας ἐνωμοτίας χωροφυλάκων δυνάμεθα νὰ τὸ συλλάβωμεν.

Καὶ εἰς Κάνας εὔρον τὸν Γλάδστονα χιόνες. Ποῦ νὰ ἤξευρε νὰ ἤρχετο εἰς Ἀθήνας! Τοῦτο ὅμως δὲν ἀπελπίζει τὴν ἐπανορθωτικὴν γυμναστικὴν του. Ἀκούραστος εἰς τοὺς πολιτικούς ἀγῶνας, ἀκούραστος καὶ εἰς τοὺς ὑγεινούς. Μὲ τὸ χιόνι ἐκεῖνον βγῆκε ἀμαξάδα. Διότι ὅ,τι ζητεῖ εἶναι ἀήρ καὶ πάλιν ἀήρ. Εἰς Κάνας μετέβη καὶ ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλίας καὶ θὰ μεταβῇ λέγεται καὶ ἡ βασίλισσα. Περίεργος ἔλξις τοῦ μεγάλου πρωθυπουργοῦ!

Ἡ κατάστασις τοῦ Κουμουνδούρου ἐξακολουθεῖ ἀπελπιστική. Εὐτυχῶς εἶναι ἀπύρετος· ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἀπύρετον ἀκριβῶς τρομάζει τοὺς ἱατροὺς. Εἶναι καταβεβλημένος φοβερά. Τὸ πρόσωπόν του κάτωχρον.

Καθὰ ἐπιστέλουσιν ἡμῖν ἐκ Παρισίων, ἡ Δημοκρατεία δυστυχῶς δὲν κοιμᾶται ἐπὶ ῥόδων· ὁ ἀνταποκριτὴς μας γράφει ὅτι φοβεῖται μίαν ἡμέραν μήπως μᾶς περιγράψῃ τὴν ἀνάρρησιν εἰς τὸν θρόνον τοῦ κόμητος τῶν Παρισίων.

Ἐκ Πατρῶν μᾶς γράφουν ὅτι τὸ σπουδαιότερον διὰ τὴν πόλιν των λιμενικὸν ζήτημα ἐλύθη εὐτυχῶς, τῆς Γαλλικῆς Ἑταιρίας λαβούσης, ὡς λέγουν οἱ περὶ τὰ λιμενικὰ ἀσχολούμενοι καὶ ἐνδιαφερόμενοι, ἐν ἑτὶ ἑκατομμύριον δραχμῶν διὰ τὴν προσγενομένην τῇ ἑταιρίᾳ ζημίαν ἕνεκα τῆς καταβυθίσεως τοῦ κυματοθραύστου, καὶ οὕτω αἱ ἐπ' ὀλίγας ἡμέρας διακοπεῖσαι ἐργασίαι ἐπανελήφθησαν ἤδη.

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 408)

- Μάλιστα.
- Θὰ σοὶ δώσω περαιτέρω διαταγὰς.
- Καλῶς ἔχει.
- Καὶ ἐν τῇ μεταξὺ οἱ ἄνθρωποι σου νὰ σὲ περιμένουν εἰς τὸ καπηλεῖον.
- Ἐννοεῖται.
- Σοὶ δίδω διαταγὰς, ἐπιστρέφεις, τοὺς εὐρίσκεις καὶ ἐκτελεῖς τὰς διαταγὰς μου.
- Καλῶς.
- Εἴμεθα συνεννοημένοι;
- Ἐντελῶς.
- Δοιπὸν ὑπάγε νὰ στρατολογήσῃς τοὺς ἀνθρώπους σου.
- Ὑπάγω.

Ὁ Μαῦρος ἀπῆλθε καὶ ὁ Σανοῦτος ἔμεινε μόνος. Περιῆλθε ἐν τῇ θαλάμῳ του καὶ τρίβων τὰς χεῖρας ὠμίλει μεγαλοφώνως πρὸς ἑαυτὸν.

— Ἄ, θέλεις νὰ φύγῃς, Κουῖρίνη, θέλεις νὰ λιποτακτήσῃς, Βαρότζη; θὰ εἶωμεν, ἂν θὰ εἴσθε ἱκανοὶ νὰ πέσητε εἰς τὴν θάλασσαν καὶ νὰ φύγητε κολυμβῶντες, καὶ σεῖς, καὶ ὁ Ναυῖγαγνώζος καὶ ὁ Φόσκολος καὶ ὅλοι σας. Δὲν ἐναυπήγησα ἐγὼ γαλέρας διὰ νὰ φεύγητε, ἀλλὰ διὰ νὰ μὲ ἀκολουθῆτε. Ὅσον διὰ τὸν Κουῖρίνην καὶ τοὺς δύο Γίζας, δύναμαι νὰ τοὺς πληρώσω τὰς τρεῖς γαλέρας των, ἂν κοστίζουν κατὶ. Διὰ νὰ τὰς φεισθῶ ὅμως ὄχι, διότι ἀρκοῦν τρεῖς γαλέραι, ὅπως περιλάβουν ὀκτὼ ἢ δέκα Βενετοὺς εὐπατρίδας ἐτοίμους εἰς φυγὴν. Ὁ Μαῦρος θὰ φροντίσῃ περὶ τούτου. Καὶ ποτὲ ἐκδούλευσις τοῦ Μαῦρου δὲν μοὶ ἦτο πολυτιμότερα, ἐκτὸς ἐκεῖνης τῆς περιφήμου καὶ μοναδικῆς νυκτός. Ἀλλὰ ποῖαν νύκτα ἐννοῶ, ὑπάρχουσι δύο νύκτες, ἡ μᾶλλον ὑπάρχουσιν ἀπειράριθμοι τοιαῦται. Ἐκαστον ἔτος ἔχει τριακοσίας ἐξήκοντα πέντε. Τί κρίμα ὅτι δὲν δύναται τις νὰ ἔχῃ τριακοσίας ἐξήκοντα πέντε ἐρωμένους, μίαν δι' ἐκάστην νύκτα. Ἀλλὰ τί λέγω; παραληρῶ. Παρῆλθεν ὁ καιρὸς ἐκεῖνος δι' ἐμέ. Τώρα πρέπει νὰ πράξωμεν γενναϊότερόν τι, διὰ νὰ μὴ εἴπωσιν ὅτι ὁ Σανοῦτος ὑπῆγεν ὅλως διόλου ἀψαλτος. Καὶ ἐν τῇ μεταξὺ θὰ φροντίσωμεν καὶ περὶ τῶν μικροτέρων ὑποθέσεων. Ἀλλ' ἄς ὑπάγῃ νὰ εὔρῃ αὐτούς.

ΤΩ ΓΙΩΡΓΑΝΤΑΡΑ

Σεβαστέ μου Γιωργαντάρα, μὴ τὸν κόσμον ἀπελπίζης·
 ἂν σοῦ ἤλθε νὰ πεθάνης, πέθανε μὲ τὰ σωστά σου.
 Μεταξὺ ζωῆς· καὶ τάφου ὁμῶς μὴ μᾶς βατανίζης,
 κι' ἦτανε καιρὸς ν' ἀφήσης ὡς ἐδῶ τὰ χωράτά σου,
 ὡς ἐδῶ τὰ χωράτά σου.

Νὰ ξαπλώνεσαι σὺν κέδρος στὴ μεγάλη σου τῇ σάλα,
 νὰ ἀκούγεται στὴν πόλι πῶς ἐβγήκε ἡ ψυχὴ σου,
 τοῦ σπιτιοῦ σου χιλιάδες ν' ἀνεβαίνουνε τῇ σκιά
 καὶ νὰ ξεψυχᾷ ὅλη ἡ Κεφαλονιὰ μαζὶ σου,
 ἡ Κεφαλονιὰ μαζὶ σου.

Νὰ σὲ βλέπουνε βαμμένο μέσα σὲ θανάτου χρῶμα
 μὲ τὰ μάτια σου κλεισμένα καὶ μὲ σφαλιστὰ τὰ χεῖλη,
 ἄχ! ἀκίνητο νὰ βλέπουν τὸ γιγάντιό σου σῶμα
 καὶ νὰ κλαῖνε οἱ ἐχθροὶ σου καὶ νὰ κλαῖνε καὶ οἱ φίλοι,
 καὶ νὰ κλαῖνε καὶ οἱ φίλοι.

Σὲ κορμάτι νὰ σὲ βάζουν σὲ κατ'άλευκο σεντόνι,
 κι' ὅταν κρύβεται ὁ ἥλιος καὶ ἡ φύσις σκοτινιάζει,
 μὲ λαχτάρα τότος κόσμος· τὸ νεκρὸ σου νὰ σηκώη
 καὶ σιγὰ σιγὰ στὸ μνήμα σὰ Χριστὸ νὰ σὲ πλαγιάζῃ,
 σὰ Χριστὸ νὰ σὲ πλαγιάζῃ.

Νὰ ἀκολουθοῦν χιλιάδες τὴν παράδοξο κηδεῖα,
 κι' οὔτε μιὰ φωνὴ οὐτ' ἓνα νὰ ἀκούγεται ἂν βῆμα,

σὺν νὰ πέθανε μαζὶ σου ὅλη ἡ Κεφαλληνία,
 σὺν νὰ τάφηκε κ' ἐκεῖνη εἰς τὸ ἴδιο μὲ σὲ μνήμα,
 εἰς τὸ ἴδιο μὲ σὲ μνήμα.

Νὰ σὲ κλείνουνε στὸν τάφο, μὲ τῇ γῇ νὰ σὲ σκεπάζουν,
 νὰ σὲ κτίζουνε τριγύρω μὲ πηλὸ καὶ μὲ ἀσβέστη,
 κι' ἐξαφνὰ ἐκεῖ ποῦ κλαῖνε μυστικά, κι' ἀναστενάζουν,
 γιὰ νεκρώσιμο ν' ἀρχίσουν ὅλοι τὸ **Χριστὸς ἀνέστη**,
 ὅλοι τὸ **Χριστὸς ἀνέστη**.

Ἔστερ' ἀπὸ χίλια τέτοια σὺ νὰ κάθεσαι κρυμμένος,
 μέσα εἰς τὴν κάμαρά σου ὅλου· μας νὰ κοροϊδεύης,
 κ' ἐν ᾧ ὁ καθεὶς νομίζει ὅτι εἶσαι καὶ λυωμένος,
 ἐξαφνὰ νὰ βγαίνης μπρὸς· του, σὰ στοιχειὸ νὰ ζωντανεύης.
 σὰ στοιχειὸ νὰ ζωντανεύης! . . .

Καὶ ν' ἀκούωμε μιὰ μέρα, ἓνα σουσουρο μιὰ ἀντάρα
 καὶ φωναῖς μισαῖς κομμέναις-εἶν' ἐκεῖνος νάτος, νάτος
 καὶ νὰ δοῦμε νὰ προσβάλλῃ τὸ θεὸ—Γεωργαντάρα
 Καὶ βρολιὰ καὶ ψαλμωδίας, δεῦρο ἐξω Γιακωβάτος
 δεῦρο ἐξω Λαζαράτος!

Μάγκας-

ΑΘΗΝΑΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Ἦτον ἡ ἡμέρα Κυριακὴ, καὶ ὁ οὐρανὸς κυριακὸς, ἐξα-
 πλούμενος ἤδη, ὡς μετανοοῦσα Μαγδαληνὴ, κατακύανος,

Καὶ ἐξῆλθε πρὸς ἀναζήτησιν τῶν συντρόφων του εὐπα-
 τριδῶν.

ΚΕΦΑΛΙΟΝ ΣΤ'.

ΣΚΙΑΧΤΗΣ.

Ἐν προκεχωρηκυῖα ὥρα τῆς νυκτὸς ἀνευρίσκομεν τὸν
 Μαῦρον ἐν τινι πλησίον τῆς παραλίας καπηλείῳ ἐν συντρο-
 φίᾳ μετὰ τοῦ καλοῦ φίλου ἡμῶν Σκιάχτη, ὃν πρὸ τοσοῦ-
 του χρόνου δὲν συνηντήσαμεν. Ὁ Μαῦρος παρήγγειλεν τέσ-
 σαραι φιάλας οἴνου εἰς τὸν κάπηλον, ὅστις ἀφοῦ ἐπὶ ἑπτὰ
 ἔτη ἠναγκάζετο νὰ νηστεύῃ δις τῆς ἡμέρας, ἐλλείπει θα-
 μῶνων, δὲν ἠδύνατο δὲ νὰ μεταχειρισθῇ οὐδὲ ὡς ὄξος τὸν
 οἶνον ὃν δὲν ἐπώλει, ὡς μὴ ἔχων ὅσον τι ἵνα τὸ ἀρτύσῃ
 δι' αὐτοῦ, εἶρε τέλος τὴν τύχην του ἐνεκα τῆς ἐπιστρα-
 τείας τῶν Βενετῶν, διότι οὗτοι ἐφάνοντο πολὺ διψασμέ-
 νοι, καὶ εἰς εἰκοσὶν ἡμέρας ἔλαμε τοσαύτην οἶνον κατανά-
 λωσιν, ὅσην δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ εἰς εἰκοσὶν ἔτη.

Ὁ Σκιάχτης ἐφάνετο λίαν εὐχαριστημένος ἐκ τοῦ βίου,
 καὶ πολὺ φαιδρότερος ἢ τὴν πρώτην φοράν, καθ' ἣν τὸν
 ἀπαιτήσαμεν. Ἦτο παχὺς, δροσερὸς, εὐρωστος καὶ οἱ χα-
 ρακτῆρές του εἶχον ἡμερεύσει καὶ ἐξανθρωπισθῇ, ἀπὸ τοῦ
 φόνου τοῦ Μορώζη καὶ ἐντεῦθεν. Ἀπόδειξις ὅτι, ἂν δὲν
 κακουρήσῃ τις, δὲν δύναται νὰ βελτιώσῃ τὴν τύχην του
 ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

Καὶ ὁμῶς ὁ Σκιάχτης δὲν εἶχεν ὠφεληθῇ ὅσον ἠλπίζεν
 ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεως ἐκείνης· εἰ δὲ μὴ, ἂν ἦτο ἐντελὲς ἱκα-
 νοποιημένος, δὲν ἤθελε δεχθῇ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἐκ-
 στρατείαν ταύτην. Ἡ γραῖα Κοκκινῶ τοῦ εἶχε καταφάγει
 τὰ δύο τρίτα τῶν κερδῶν του, ἐκ τοῦ αὐτοσχεδίου ἐκείνου
 ἐμπορίου, ὅπερ εἶχεν ἐπιχειρήσει διὰ τοῦ πτώματος τοῦ
 Μορώζη ὡς ἐμπορεύματος. Ἡ γραῖα αὕτη ἦτο λίαν πα-
 νοῦργος, καὶ εἶχεν ἐκθάψει παλαιὰ κατὰστιχα χρῶν, ἀτι-
 να ὁ Σκιάχτης εἶχε πληρώσει δις καὶ τρεῖς ἔτος. Οὕτως εἰς
 τὸν Σκιάχτην οὐδὲν σχεδὸν ἔμεινεν ἐκ τοῦ κέρδους. Ὅθεν
 ἠναγκάσθη ν' ἀναλάβῃ καὶ νέαν ἐπιχείρησιν, καὶ ἐστρατο-
 λογῆθῃ πρὸς τοῦ Μαύρου, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι κρείττονος τύχης.
 Ἡ Κοκκινῶ εἶχεν ὁφρανθῇ τί συνέβη μετὰ τοῦ Μορώ-
 ζη καὶ τοῦ Σκιάχτη καὶ εἶχεν εἰς τούτον ὑποσχεθῇ νὰ σιω-
 πῇ πρὸς πάντας τὰς ὑποφίας τῆς, ἂν τῇ ἐδίδοε μέρος,
 ἢ καὶ τὸ ὅλον τῶν ὠφελειῶν του. Εἰ δ' ἄλλως, τὸν ἠπεί-
 λει ὅτι ἤθελε καταστήσει τὰ πάντα γνωστὰ εἰς πάντας τοὺς
 ἐν τῇ καπηλείῳ διημερεύοντας. Ἄνευ τούτου, θὰ κατῳρ-
 θοῦ εὐκόλως ὁ Σκιάχτης νὰ πείσῃ πάντας ὅτι ἡ ἀφάνεια
 τοῦ Μορώζη προήρχετο ἐξ ἀποδημίας ἢ νόσου ἢ αἰρνηδίου
 θανάτου. Ἀλλ' ἡ γραῖα Κοκκινῶ ἦτο ἀκίνδυνος γυνή. Οὐ-
 δεῖς ἐκ τῶν μεθυστῶν ἐκείνων τῶν συσσωρευμένων περὶ τὰς
 τραπέζας τοῦ καπηλείου εἶχεν ἐννοήσει ἢ ὑποπτεύσει ἢ φαν-
 τασθῇ ὅτι ὁ Σκιάχτης ἦτο δυνατόν νὰ φονεύσῃ ποτὲ τὸν
 στενὸν φίλον αὐτοῦ Μορώζη, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ πω-

ἀνεν καὶ τοῦ ἐλαχίστου νεφώδους πτυχώματος, ὁ πρὶν ἀγρίου λαίλαπας καὶ συννέφων σκοτεινῶν ἐπιδρομᾶς τεκταινόμενος καθ' ἡμῶν ὁ ἥλιος ἠκτινοβόλει καυστικός, ὡς ἀνίσθητος ὠραιότης, οὐδόλως ἐπιρροαζόμενος, οὐδὲ συγκινοῦμενος ὑπὸ τοῦ ριγηλοῦ καὶ σκυθρωποῦ Ἰανουαρίου, οὐδὲ ὑπὸ τῶν χιονοστεφῶν βουνῶν μας, ἅτινα ἐν μέσῳ τόσον ὠραίου καιροῦ προβάλλοντα μακρόθεν τὰς καταλευκούς κορυφάς των, ὁμοιάζον πρὸς δεσποινίδας ἐν μεγάλῃ στολῇ νυκτερινοῦ χοροῦ, καταληφθείσας ἀπροόπτως ὑπὸ τῆς ἡμέρας.

Μετὰ τόσας ἡμέρας βροχῆς καὶ ψύχους καὶ νεφῶν καὶ πλήξεως καὶ κλεισίματος καὶ μονοτονίας πῶς θὰ σπεύσωσιν ἀναμφιβόλως οἱ ἡδυπαθεῖς Ἀθηναῖοι μας νὰ ἀπολαύσωσιν τὴν ὠραίαν αὐτὴν ὀδάλισκην ἡμέραν, καὶ εἰς τί χειμάρρους κόσμου καὶ κόσμων θὰ μεταβληθῶσιν οἱ περίπατοί μας, ἐσκεπτόμεν, ἅμα τῇ πρωτῇ, ἀντιμετωπίσας τὰς χαριτωμένας διχθεσεις τοῦ καιροῦ. Βεβαίως τὸ νὰ μένῃ κανεὶς εἰς τὸ σπῆτι τοῦ ἐν τοιαύτῃ ἡμέρᾳ εἶνε ὥσάν νὰ χαμηλώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του χασιμῶμενος πρὸ γυμνοῦ τῆθους βαθυκόλπου παρθένου καὶ ἐσπευσα νὰ εὐρεθῶ πρῶτος εἰς τὸν δρόμον, ἀλλ' ὅχι διὰ νὰ ἀπολαύσω εἰς Φάληρον τὴν μαγεῖαν τοῦ κύματος καὶ τοῦ ἐστιατορίου Κατσιμπικλῆ, οὐδὲ διὰ νὰ ἀναμιχθῶ εἰς τὰς παρελαυνούσας πυκνάς σειράς ἐσθήτων καὶ περισκελίδων ἀνὰ τὴν δενδροστοιχίαν ὑπο τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς, οὐδὲ νὰ βυθισθῶ εἰς κλασικούς ρεμβασμούς ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, οὐδὲ διὰ νὰ κατοπτεύσω ἀπὸ τῆς πλατείας τῶν Στύλων τὴν μακρόθεν προκύπτουσαν θαλασσίαν ταινίαν καὶ τὰ ἐγγύς γραφικὰ τῶν λορίσκων συμπλέγματα, οὐδὲ διὰ νὰ κάμω τὸν ἥτυχον γύρον τοῦ ἀνακτορικοῦ κήπου, οὐδὲ διὰ νὰ πλανηθῶ ἀσιόπως, ὡς στρουθίον, ἀπὸ ἀγροῦ εἰς ἀγρὸν. Ἀντὶ πάντων τούτων προτίμησα νὰ διευθυνθῶ κατ' εὐθείαν εἰς τὸ Ἀραβρυτῆριον.

Διατί τόσον πεζῶς ἐξετίμησα τὴν τόσῃν ποίησιν τῆς ἡμέρας; Ἄγνοῶ. Ἴσως διότι εὐρισκόμεν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς στιγμὰς ἐκεῖνας, ἐν αἷς πᾶντοτε εὐρίσκετο πρὸ τοῦ θεάματος τῆς φύσεως, Γάλλος τις, πνευματώδης συγγραφεὺς τῆς ἐποχῆς μας· ὠραίαν τινα ἡμέραν ἀπὸ ὑψηλοῦ δώματος ἐφ' οὗ περιπάτει μετὰ φίλου του, ἀνελίσσεται κάτωθεν ἡ θάλασσα ἐν ὅλῃ αὐτῇ τῇ ἀπείρῳ μεγαλειότητι· ὁ φίλος τῷ ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν του ἐπὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς ἀπόψεως, ἀλλ' ἐκεῖνος περιορίσθη νὰ ἀπαντήσῃ ὅτι οὐδὲν ἀηδέστερον τῆς μεγάλης αὐτῆς ποσότητος τοῦ νεροῦ τῆς μαζευμένης εἰς ἓνα μέρος!

Ὅσοι ἐπιθυμεῖτε νὰ συμβιβάσῃτε τὰς ἀγοραστικὰς διαθέσεις σας μετὰ τὴν κακοδιαθεσίαν τῆς τσέπης σας, ὁ πτωχὸς οἰκογενειάρχης, ὁ πτωχὸς σπουδαστής, ὁ οἰκονόμος, ὁ φιλάργυρος, ὁ περίεργος ἀνιχνευτὴς ἀγορῶν, ὁ χρεωκοπητὴς ἔμπορος, ἡ ἀτυχήτατα οἰκογένεια, γνωρίζετε κάλλιον ἡμῶν τί εἶναι ἡ εὐρεῖα ἐκείνη πλατεῖα μετὰ τὴν ἐν τῷ μέσῳ πολυστόμον καὶ ἐν ἀρχαῖα ἀρχιτεκτονικῇ περιβολῇ, πηγὴν τῆς ἐξ ἧς προτέλαβε καὶ τὸ ὄνομα, ἡ πλήρης, καθ' ἐκάστην Κυριακὴν προπάντων, παντοίων πραγμάτων, μικρῶν καὶ μεγάλων, ἀπὸ τῆς μικροσκοπικωτέρας βελόνης μέχρι τοῦ μεγαλοπρεπεστεροῦ κομποῦ, ἐκτεθειμένων ὑπὸ ποικίλων στομάτων εἰς πώλσιν, ἡ ὅλη θόρυβος καὶ ἀγορὰ καὶ συνώθησις καὶ τράπεζαι καὶ καφενεῖα καὶ συμβολαιογραφικὰ καὶ φεσοποιητικὰ καταστήματα.

Πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς πλατείας, μετὰ τῆς μεγάλης οἰκίας Τζαβέλα, — ἡ ὁποία σημειώσατε ἦτον ἄλλοτε ἡ καλλιπρεπετέρα οἰκοδομὴ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὸ ὄνειρον τῶν ξένων, οἵτινες ἔλεγαν: πᾶμε νὰ ἰδοῦμε τὸ σπῆτι τοῦ Τζαβέλλα! — μετὰ αὐτῆς καὶ ἐνὸς φεσοποιείου, κρέμονται διὰ σχοινίου ὑπὲρ τὴν ὁδὸν ρυπαρογραφικαὶ τινες εἰκόνες:

λήσῃ τὸ πτώμα του. Ἀλλ' ἡ Κοκκινού, ὡς γυνὴ καὶ ὡς κάπῃλος, ἦτο πλήρης νηφαλιότητος καὶ πονηρίας. Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὴν φανακίσῃ εὐκόλως, καὶ οὐδὲν τῇ ἐφαίνετο παράδοξον.

Ὁ δυστυχὴς Σκιαχτὴς ἠναγκάσθη νάναγνωρίσῃ ὅτι καὶ περ ἐκ τοῦ προχείρου παρασκευάσας τὰ πάντα μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς ψυχραιμίας καὶ δεξιότητος, ἐνώπιον ὅμως τῆς πονηρίας τῆς γράϊας ταύτης Μεγαίρας ἦτο νήπιον καὶ οὐδὲν πλέον. Ἀφοῦ ἐξηπάτησε τὸν Σχνούτον καὶ τὸν Μαῦρον, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀφοῦ ἐξηπάτησε σχεδὸν ἑαυτὸν, δὲν κατόρθωσεν ὅμως νὰ διαλάβῃ τὴν προσοχὴν καὶ τὸ ἀγρυπνον ὄμμα τῆς πονηρᾶς ταύτης γυναικός. Καὶ ἐξηπάτησεν ἑαυτὸν τῷ ὄντι, διότι ὁ κίνδυνος προῆλθεν ἐκεῖθεν, ὅθεν δὲν περιέμενεν. Ὁ Σκιαχτὴς εἶχεν αὐτοσχεδιάσει τὰ πάντα θαυμασιῶς· ἀλλὰ τίς ἤλπιζεν ὅτι, μόλις ἐνόμισεν ἐξησφαλισθεῖσαν τὴν κατοχὴν τῶν πεντῆκοντα φλωρίων, καὶ ἡ Κοκκινού ἐμελλε νὰ ἐμφανισθῇ ὡς ἀπαιτήτρια, ὡς μέτοχος ζητοῦσα κέρδη, χωρὶς μηδὲν κεφάλαιον νὰ καταβάλλῃ εἰς τὴν ἐπιχείρησιν; Ὁ Σκιαχτὴς εἶχεν ἐργασθῇ μόνος. Αὐτὸς ἀνεδέχθη τὴν ἐργασίαν καὶ συνεφώνησε πρὸς τὸν Μαῦρον. Αὐτὸς προσέκλεσε τὸν Μορώζην ὡς συνέταιρον, αὐτὸς ἐπρότεινε τὴν νυκτερινὴν ἐκείνην ἐπὶ τῆς λέμβου ἐκδρομὴν καὶ τὴν ἐν δαδουχίᾳ ἐκείνῃν ὑποβρύχιον ζήτησιν. Αὐτὸς συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ φονεύσῃ τὸν Μορώζην, ὅπως εὖρῃ ὅσον τάχιστα τὸ ζητούμενον πτόμα. Αὐτὸς ἐξετέλε-

σε μόνος τὴν ἰδέαν, ἣν συνέλαβε. Προϋνόησε δὲ πρὸς τούτοις νὰ κρύψῃ ἐν ἀσφαλεῖ τόπῳ τὸ πτόμα τοῦ ἀγαπητοῦ φίλου του, οὐχὶ μόνον ὅπως ἐξασφαλίσῃ αὐτὸ κατὰ παντὸς πειναλέου κήτους ἢ φώκης, ἀλλὰ πολλῶ μάλλον ὅπως ἡ ἐπὶ τινος ἡμέρας ἐν τῇ ἄλμῃ τῆς θαλάσσης διατήρησις τοῦ πτώματος προφυλάξῃ καὶ παρχυρῶσῃ αὐτὸ ἀρκούντως, ὅπως μὴ ἀναγνωρισθῇ παρὰ μηδενός. Τέλος δὲ ἐξέλεξε νὰ προσενέγκῃ πρὸς τὸν Σχνούτον τὸ δῶρον τοῦτο, τὴν νύκτα ἐκείνην, καθ' ἣν ἤξευρεν ὅτι ἐκ τῆς μέθης καὶ τῶν ὀργῶν δὲν ἤθελε γνωρίσει οὐδ' ὑποπτεύσει τι ἐκεῖνος. Καὶ τοῦτο ἦτο τόλμημα μεῖζον καὶ ἐκπληκτικώτερον ἢ τὸ ἐγχείρημα αὐτὸ καθ' αὐτό· διότι τὸ νὰ εἰσέλθῃ τις μετὰ τὸ μεσονύκτιον εἰς τὸ μέγαρον Βενετοῦ πατρικίου κομίζων ἐν πτόμα μεθ' ἑαυτοῦ, ἐσήμαινεν ὅτι ἐβαρύνθη νὰ ζῇ καὶ ὅτι προῦριζεν ἑαυτὸν διὰ τὴν γέφυραν τῶν στεναγμῶν, τὴν περιφρονεῖν εἰς τὸ εἶδός της, ἥτις ἦτο ἡ γέφυρα δι' ἧς μετέβαινε τις ἀσφαλῶς ἀπὸ τοῦ παρόντος κόσμου εἰς τὴν αἰωνιότητα. Οὐδεὶς παρὰ τὸν Σκιαχτὴν ἠδύνατο νὰ συλλάβῃ ἐν νῷ καὶ νὰ ἐκτελέσῃ τοῦτο. Καὶ ὅμως ὁ Σκιαχτὴς ἐγείνε θυμὸν τῆς γράϊας Κοκκινού!

Ἐνταῦθεν ὁ Σκιαχτὴς κατήντησεν εἰς λυπηρὰς σκέψεις περὶ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Ἦρχισε νὰ παισιδοᾷ καὶ ν' ἀπογινώσκῃ τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ ἡθελε παντελῶς ἀπελπισθῇ, ἂν ὁ Μαῦρος, ὅστις εἶχεν ὁμοίως ἐννοήσῃ τὸ παίγνιον, ὅπερ εἶχε παίξῃ ὁ Σκιαχτὴς, δὲν ἐσ-

καὶ πίνακες παριστῶσαι δῆθεν τὰς ὄψεις καὶ τὰς ιδιότητες τῶν παρὰ φύσιν τεράτων, ἅτινα ἐγκαθιδρυθέντα εἰς τὸ βάθος τῆς αὐλῆς τοῦ φεσοποιείου καὶ ἀποκεκρυμμένα ὑπὸ πολυχρώμου ἐκ ποικίλων ῥακῶν παραπετάσματος εἶναι προσιτὰ ἀντὶ δεκαπενταλέπτου εἰσόδου. Ἐπὶ τῆς θύρας δὲ τοῦ θεάτρου ὑπάρχει ἀνηρτημένος καὶ ἰδιαίτερος πίναξ, λεπτομερέστερον κατάλογον περιέχων, καὶ καταλήγει, ὡς ἑξῆς: "Ἀπαντα τὰ ἀνωτέρω εὐρίσκονται ἐνταῦθα, προσέτι καὶ εἰς Λύκος ζωντανός, καὶ ἕνας οὐραγκοντάγκος κοκκινόκωλος, — συγγνώμην, χάριν τῆς ἀκριβείας — ζωντανός! Χρέη δὲ θυρωροῦ καὶ εἰσηγητοῦ καὶ κήρυκος ἐκτελεῖ γέροντες, τύπος μεθύσου, παρέχων ὡς ἰδιαίτερον γινώρισμα τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν κατακόκκινον, καὶ τὴν γλῶσσαν τοῦ φέρουσιν τὰ ἔχνη παρεφθαρμένου λογιωτατισμοῦ: Ὅριστε, Κύριοι, εἰς τὰ τέρατα τὰ ὅποια ἐγέννησεν ἡ φύσις! Εἶνε σοβαρὸν τὸ ἀντικείμενον, εἶνε σπουδαῖον, Κύριοι, 15 λεπτὰ ἕκαστον. Καὶ φαίνεται ὅτι τὸ τίμημα ἐτέθη χάριν τῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ θεάματος πρὸ πάντων, διότι ὁ γέρον ἐγκαταλείπει ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον καὶ πρὸ τῆς μαρμαρυγῆς μιᾶς μόνης πεντάρας.

Τὸ ἀναβρυτήριον ἐορτάζει διπλὴν ἐορτὴν, τῆς Κυριακῆς, καὶ τῆς ὡραίας ἡμέρας· δι' αὐτὸ ἔχει πληρώσει, καὶ τὸν ἐλάχιστον ὥρον τοῦ δι' ἐκθεμάτων πρὸς πώλησιν, καὶ ὅλον ἀντηχεῖ ὑπὸ τοῦ βόμβου τῶν πωλητῶν καὶ τῶν ἀγοραστῶν. Τὰ προύλκια οὕτως εἰπεῖν τῆς πλατείας καὶ τὰ βάθη τῆς παρασκευάζουσιν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τὰς ποικιλωτέρας ὄψεις· ἐδῶ μὲν παντοῖα εὐτελῆ ἀντικείμενα βρῖθουσιν ἐντὸς ὑαλίνων θηκῶν, χαρτῆς, φάκελλοι, μολυβδίδες, πέναι, κτέναι, ἀρωματικά φιαλίδια, μανδύλια, περιλαίμια κτλ. κτλ., ἱερὰ λείψανα παντὸς χαρτοπωλείου καὶ ἐμπορικοῦ καταστήματος· ἐκεῖ δὲ βραχνή τις καὶ ἱσχυρὰ φωνή, κρατοῦσα ἀνὰ χειρὸς ζεύγη τινα ἐσχωριασμένων ὀρολογίων προσπα-

θεῖ νὰ σαγηνεύσῃ ἀγοραστὰς διὰ τοῦ εὐτελοῦς τῆς τιμῆς· ἐν ἄλλῃ σειρᾷ ἐκτείνεται κατὰ τάξιν ὁ κόσμος τῶν ὕφασμάτων, πανταλόνια, κάλτσαι, καπέλα· ἄλλου ἐπὶ τριῶν ἢ τεσσάρων τραπεζῶν πωλοῦνται λαχεῖα τῶν ἀρχαιοτήτων, τεθαμμένα ὑπὸ πλήθῃ δεκαρῶν, ἄλλου ἐκτίθεται εἰς ἀκούσιον πλειστηριασμὸν δονκιωτικόν τι παλῆαλογον, περὶ ὃ συνωθοῦνται πολλοὶ μὲ τὰς κρίσεις καὶ τὰ βλέμματά των, ἄλλου συνάπτεται μικρὰ φιλονεικία μεταξὺ πωλητοῦ ἀμνάδων καὶ λεπτολόγου τινος ἐξεταστοῦ αὐτῶν. Τὸ μέγιστον δὲ μέρος τῆς πλατείας κατέχεται ὑπὸ ἐπίπλων, ὡσὰν πολλὰ ὁμοῦ οἰκίαι ἐξεκένωσαν ἀτάκτως ἐκεῖ πᾶσαν τὴν διακόσμησίν των. Ἐκεῖ τράπεζαι καὶ κομμωτήρια καὶ καρέκλαι καὶ καναπέδες καὶ κομὰ καὶ ντουλάπια καὶ λυχνίαι καὶ κύπελλα καὶ πιάτα καὶ δωδεκάδες ἀργυρὰ μαχαιροπήρουνα καὶ κοχλιάρια. Πρὸ τῶν διεσπαρμένων ἐκείνων τῆδε καθεῖσε πολυτελῶν πολλὰς καὶ φιλοκάλων ἐπίπλων δὲν ἦνε παράδοξον νὰ καταληφθῇτε ὑπὸ μελαγχολίας, ἀναλογιζόμενοι τίνων ἄρα καὶ πόσων οἰκογενειῶν τὴν παρελθούσαν ὀλβιότητα ἀπετέλουν, καὶ πῶς ἀσπλάγχχνος ὑπὸ τῆς ἀτυχίας κατατεμαχίζονται καὶ ἐξευτελίζονται ἐν δημοσίᾳ πώλῃ. Καὶ οἱ πωληταὶ ποικίλλουσι κατὰ τὰς φυσιογνωμίας, ἀπὸ τοῦ προβεβηκότος ἀπλοῦ ἐμπορίσκου μέχρι τοῦ νεαροῦ καὶ παμπονήρου ἀγυιόπαιδος. Τὸ περιθώριον τῆς πλατείας ἀποτελοῦσιν αἱ ἐπὶ τῶν τραπεζῶν τῶν πέριξ καφενείων ἀναπαυόμενοι, οἱ Μυκῆναι ἀντικρύζουσαι ἐρωτοτρόπως τὸν Παργασὸν — τὰ νόματα τῶν καφενείων, — ὁ Στεργίου, ράπτῃς τῶν ἐπαρχιωτῶν, καὶ ἀπέναντι μία ἡμιόσθεστος καὶ ρικνή, ὡς ὁ Κύριός της ἴσως, ἐπιγραφὴ συμβολαιογραφείου.

Ἀλλὰ τὴν ἰδιόζουσαν φυσιογνωμίαν τῆς πολυτύρβου πλατείας παρέχει τὸ κέντρον, ἔνθα ὁ πολυπληθέστερος ὁ

χημάτιζεν ἀγαθὴν γνώμην περὶ αὐτοῦ καὶ δὲν καθίστατο προστάτης τοῦ. Εἶχεν ὅμως πολλῶ πλεονα διάκρισιν καὶ ὑπερῆρταν ἢ ἡ γραῖα κάπηλος, καὶ δὲν κατεδέχθη οὐχὶ μόνον νὰ ζητήσῃ μερίδιον παρὰ τοῦ Σκιάχτη, ὅπερ ἄλλως περιεφρόνει ὡς ἀναξίαν ἑαυτοῦ πράξιν, ἀλλ' οὐδὲ νὰ εἴπῃ πρὸς αὐτὸν λέξιν περὶ τῶν ὑπονοιῶν του, καὶ τοῦτο ἦτο βεβαίως πολὺ λεπτότερον.

Τὴν ἐσπέραν ὅμως ταύτην ὁ Μαῦρος, ἅμα λαβὼν τὴν παραγγελίαν παρὰ τοῦ Σανούτου, μετέβη πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Σκιάχτη, καὶ εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ τὸν ἀνακρίνῃ, χάριν ψυχολογικῆς του ὀρέξεως. Εὐρὲν ἐπίσης τὸν Καρτούτσιν, πρὸς ὃν παρήγγειλε νὰ τὸν εὕρῃ καθ' ὠρισμένην ὥραν τῆς ἐσπέρας ἐν τῷ καπηλείῳ, ἀφοῦ παραλάβῃ μετ' ἑαυτοῦ τέσσαρας ἄλλους τολμηροὺς ἀνδρας, καὶ προσέλαβε μεταβάς μετὰ τοῦ Σκιάχτη εἰς τὸ καπηλεῖον. Συνειπνῆσε μετ' αὐτοῦ πλουσίως καὶ μετὰ τὴν δευτέραν φιάλην τοῦ οἴνου, ἤρχισε νὰ τῷ ἐκμυστηρεύηται.

— Φίλε Σκιάχτη, τῷ εἶπεν, ἡξέρεις ὅτι σὲ ἀγαπῶ πάρα πολὺ;

— Ἡ αὐθεντία σας μὲ τιμᾷ, εἶπεν ὁ Σκιάχτης.

— Σὲ ἀγαπῶ τόσο πολὺ, ὥστε οὐδὲ τὸ ὑποπτεύεις.

— Καὶ αὐτὸ γίνεται.

— Ἐγὼ ἀποφασίζω νὰ κάμω τὴν τύχην σου.

— Πιστεύω.

— Ἀπόψε ἔχομεν ἐργασίαν.

— Τί ἐργασίαν;

— Ἀπόψε θὰ σὲ δοκιμάσω.

— Τί πρέπει νὰ κάμω!

— Θὰ σοῦ εἴπω. Ἀλλὰ δὲν τὸ εἰξεύρω ἀκόμη.

— Τότε λοιπὸν τί μοι λέγεις;

— Θὰ τὸ μάθω ὅμως ἐντὸς ὀλίγου.

— Βεβαίως.

— Ἀλλ' εἶναι ἐργασία τολμηρά.

— Τολμηρά;

— Ναί. Δειλιᾷς;

— Ἐγώ; Ὁ διάβολος ἡξέυρει.

— Λοιπὸν θὰ σὲ ἴδω.

— Θὰ μὲ ἴδῃς.

— Ἀπὸ ἐκείνην τὴν νύκτα, εἶπεν ὁ Μαῦρος καμμύων τὸν ὀφθαλμὸν, σὲ ἐπῆρα εἰς μεγάλην ὑπόληψιν.

— Τὸ ἀξίζω, εἶπεν ὁ Σκιάχτης.

— Ἐκείνην τὴν νύκτα μοῦ ἐμβῆκες πολὺ εἰς τὴν καρδίαν, εἶπεν ὁ Μαῦρος. Μοὶ ἐφάνηκε ὡς ὃν ὑπεράνθρωπον.

— Ποῖαν νύκτα; εἶπεν ὁ Σκιάχτης.

— Τὴν νύκτα, ὅπου μᾶς ἔφερες ἕνα ἀποθαμμένον, εἶπεν ὁ Μαῦρος.

— Ἀ, ναί, εἶπεν ὁ Σκιάχτης, εἶναι ἀλήθεια ὅτι εἶμαι τρομερὸς βουτηχτής.

(Ἀκολουθεῖ)

Μποέμ.